

Podcastreeks Muiderslot tussen je oren, reeks Podium

Aflevering #6: De mythe van de Muiderkring

[Er klinkt geluid van een soundscape, white-noise achtig]

Lieke: We weten eigenlijk vrij zeker dat die groep nooit in die samenstelling hier samen is geweest. En eigenlijk ook niet in, we weten dat Hooft mensen hier uitnodigde, maar dat dat één groot literair festijn was, dat is een 19e-eeuws idee.

Roos: Dat paste gewoon heel goed in dat 19e-eeuws nationalisme toen?

Lieke: Ja, absoluut.

Voice over Roos: Welkom bij Muiderslot [er klinkt geluid van een deur die opengaat] tussen je oren [er klinkt geluid van een deur die in het slot valt].

[er klinkt muziek]

Voice over Roos: En in deze aflevering blijkt dat er inderdaad van alles tussen mijn oren zit. Er gaan namelijk verhalen over het Muiderslot de ronde, die niet helemaal kloppen. Ik ben Roos, historicus bij Goeie Ouwe Koeien. En in deze podcast neem ik jou mee langs nog onontdekte verhalen uit de rijke geschiedenis van het Muiderslot. Je luistert naar de eerste aflevering in de reeks Podium. En die start in de Ridderzaal van het Muiderslot, dat, zul je later horen, het oudste podium van Nederland is. Ik heb hier afgesproken met Lieke van Deinsen. Neerlandica en onderzoeker bij de afdeling kunstwetenschappen aan de Universiteit in Leuven. Ze doceert Nederlandse historische letterkunde, en is gefascineerd door de Muiderkring.

Roos: Wat vind je eigenlijk zo interessant aan die Muiderkring?

Lieke: Eigenlijk vooral dat het een groot mysterie is, misschien wel een van de allergrootste mysteries uit onze literatuurgeschiedenis. Daarom blijft het gewoon fascinerend.

Voice over Roos: Wat is die mysterieuze Muiderkring toch? Laten we bij het begin beginnen. We gaan daarvoor terug naar de 17^e eeuw, wanneer dichter en schrijver P.C. Hooft in het Muiderslot woont. De tijd van ridders is voorbij en Hooft verveeld zich vaak op het slot. Het is hier koud, rustig en eenzaam. Hij mist zijn creatieve en intellectuele vrienden die allemaal in Amsterdam wonen. En daarom nodigt hij hen hier uit. En op die uitnodiging gaat een bonte verzameling schrijvers, geleerden en kunstenaars graag in. Even weg uit die stinkende, drukke stad en hier in alle rust genieten. Er wordt voorgedragen uit eigen werk, gemusiceerd en gesnoept van de pruimen uit de boomgaard. Deze groep, die hier van pakweg 1615 tot 1647 vooral in de zomer samen komt op het 'Huis te Muiden', zoals ze dat zo mooi zeiden, is de geschiedenis in gegaan als de Muiderkring. Tenminste, dat is water in de geschiedenisboeken staat. Ik wil graag meer weten over deze mythe, want een mythe heeft toch iets magisch.

[De achtergrondmuziek vervaagt]

Roos: Hoe zou jij de Muiderkring omschrijven?

Lieke: Goh, de Muiderkring is op de eerste plaats misschien wel het grootste mysterie uit de Nederlandse literatuurgeschiedenis. Het was een soort van geheime vriendengroep waarin ongeveer alle grote geleerden, alle grote schrijvers uit die tijd, die 17^e eeuw, die glorie-dagen, die hoogtij-dagen van de Nederlandse cultuur verenigd waren. En die kwamen samen in het Muiderslot, hier.

Roos: Wat deden ze hier?

Lieke: Nou die zongen daar, die lazen elkaars werken voor, die becommentarieerden elkaars werken, er werd ongetwijfeld ongelooflijk veel gedronken.

Roos: Lekker gegeten... [lachend]

Lieke: Nou het moet wel een bacchanaal zijn geweest, echt een feest. Een soort literair, muzikaal, cultureel feest.

Roos: En wie zaten er allemaal in die Muiderkring?

Lieke: Nou ja, ze verzamelden zichzelf allemaal rondom de gastheer, P.C. Hooft natuurlijk, die stuurde de uitnodigingen rond. En verder zaten er alle grote schrijvers die je maar kan bedenken uit die tijd, die zaten daarin. Huygens, Vondel, Bredero, ook Roemer-Visscher en die nam dan ook nog zijn twee dochters Anna en Maria Tesselschade mee, en verder waren er ook Hugo de Groot, de grote rechtsgeleerde zat erbij, Sweelinck de muzikant, het was een bont gezelschap van cultuurminnaars.

Roos: Ja die nu allemaal hun eigen straatnamen hebben gekregen...

Lieke: Ja ongeveer alle grote straatnamen zijn vertegenwoordigd.

Roos: Ja en Hooft nodigde hen hier dus uit. En zat Vondel of Huygens bijvoorbeeld te wachten op zo'n uitnodiging? Of was het meer een verplichting?

Lieke: Ik denk dat ze daar zeker op zaten te wachten en vooral ook, je moet bedenken dat poëzie, literatuur in die periode, echt een sociaal gegeven was. Heel veel gedichten die we kennen uit die grote 17^e eeuw, dat zijn gelegenheidsgedichten voor een sociaal event. En zo'n uitnodiging was natuurlijk zo'n groot event, waarbij je nieuwe mensen leerde kennen, waarbij je met elkaar in contact komt, kon converseren... En ja, dat is eigenlijk de kern van die 17^e-eeuwse poëzie ook.

Roos: Dus literatuur was toen ook een heel ander fenomeen? Is het nu veel individueler?

Lieke: Ja, literatuur stond echt midden in die maatschappij. Het was ook echt een communicatiemiddel, je kon in een gedicht vertellen wat je van iemand vond. Er zijn heel veel gedichten die geschreven zijn op geboorte, op overlijdens, zo toonde je ook je betrokkenheid.

Roos: En hier droeg je die dan aan elkaar voor, soort van om ook aan elkaar te testen? Van werkt dit wat ik heb opgeschreven? Of...

Lieke: Ja, we weten bijvoorbeeld dat ze ook hun echte toneelstukken meenamen, althans dat wil het verhaal, dat Vondel zijn beroemde toneelstuk De Palamedes, dat schreef hij na het overlijden of eigenlijk de moord/veroordeling van Johan van Oldenbarnevelt, de grote raadspensionaris, in 1619 veroordeeld en onthoofd op het Binnenhof. Vondel is daar absoluut tegen, die schrijft daar een treurspel over en dat zou hij hier hebben voorgelezen. En verder becommentarieerden ze elkaars vertalingen die ze maakten, dit was echt een beetje de peer-review setting van die tijd.

Roos: Ja ze hielpen elkaar weer verder om er betere stukken van te maken.

Lieke: Ja, voor en door literatuur hier.

Roos: En hoe zou zo'n avond er hier dan hebben uitgezien?

Lieke: Nou ja, dat moet een feest zijn geweest. Er moet gedronken zijn, ze verzamelden zichzelf aan een lange tafel hier in de Ridderzaal, en werd iedereen genodigd. Ze gingen daar drinken, ze gingen daar muziek maken, ze gingen daar literatuur voorlezen, ze gingen daar met elkaar in debat over de stand van de Nederlandse taal. We weten dat Hooft en Vondel het af en toe met elkaar aan de stok kregen over de spellingsregels. Ze dachten daar totaal anders over. Dat moet allemaal hier zijn uitgevochten, in een hele vriendelijke setting.

Roos: Ja, en allemaal in deze Ridderzaal. Waarom is dit zo'n geschikte zaal voor dit soort avonden denk jij?

Lieke: Ja die Ridderzaal is van nature al een plek in een kasteel waar je mensen ontvangt. Het is dé grote zaal. Het heeft status, het heeft elan, het is de grootste

ruimte, het is de ruimte met de meeste sfeer. Dus dit is de ruimte die het meest representatief is voor deze plek.

Roos: De meest chique ruimte.

Lieke: Dus daar wil je mensen binnen hebben.

Roos: En je noemde net al twee vrouwen die ook in die Muiderkring zaten. Ik ben heel benieuwd wat voor rol die vrouwen speelden in de Muiderkring. Kun je daar wat over vertellen?

Lieke: Ja. Ik zei al hè, Roemer-Visscher nam zijn twee dochters mee, Anna en Maria Tesselschade, en die groeiden eigenlijk ook al heel snel uit tot speelfiguren in die Muiderkring. Anna was een beetje de serieuze dochter en vooral Maria Tesselschade die stal de show. Dus je ziet dat die mannen in de Muiderkring zich helemaal om hen heen gingen bewegen.

Roos: Ja want vooral Maria Tesselschade was een zeer geliefde gast. Klopt het ook dat er dan verhoudingen waren binnen die Muiderkring?

Lieke: Nou die Maria Tesselschade moet een fenomeen op zichzelf zijn geweest, die beheerste echt alle artistieke vaardigheden. Die was ongelooflijk charmant. Ze sprak ongelooflijk veel talen, eigenlijk alles wat een 17^e-eeuwse Homo Universalis aantrekkelijk vond. En er werd ook wel heel erg veel geflirt. We weten dat P.C. Hooft zeker gecharmeerd van haar is geweest. Ik heb een stukje meegenomen uit een brief die hij haar op een gegeven moment schrijft na een logeerpartijtje. En ze is dan haar pantoffels, haar slofjes vergeten...

Roos: Oeh... Ja, en wat schrijft hij daarover?

Lieke: Nou, Hooft die schrijft daar:

“Mejuffrouw, u hebt hier uw muilen gelaten.” Dat zijn die pantoffeltjes. “Dit is een lelijke vergeetachtigheid. Want het was beter dat u uw voeten vergeten was, en wat daaraan vastzit. De vloer denk ik, heeft u willen houden, en u bent haar ontglipt. Stenen en planken liggen hier te treuren omdat ze niet langer door die zoete stapjes gestreeld worden.”

Lieke: Nou, Hooft had natuurlijk liever gewild dat Tesselschade zelf was gebleven. Dat wil hij daarmee zeggen. En Hooft stond daar niet alleen in: ook Bredero moet ongelooflijk verliefd op haar zijn geweest. Die schrijft in gedichten daar heel uitvoerig over, ‘heilig was die dag dat hij Tesselschade voor het eerst ontmoette’, en nou ja, als zij vervolgens niet ingaat op zijn avances, dan schrijft hij dieprietste gedichten voltrokken van liefdesverdriet.

Roos: Ze betoverde die mannen echt!

Lieke: Ja, ze gaat er dus alleen niet op in. Ze trouwt met een voormalig officier, dus geen dichter, geen kunstenaar. Een Alkmaarder, Krombalg heette hij, in 1623, en dan houdt het ook een beetje op.

[Er klinkt gelach van Roos]

Roos: Maar al die mannen, die hadden allemaal een bepaalde status, was er dan sprake van een soort haantjesgedrag, een strijd tussen al die mannen?

Lieke: Nou je ziet dat dus rondom die Tesselschade zich heel mooi ontwikkelen. Bredero is ondertussen overleden en dan wordt Tesselschade ook weer weduwe, ze komt weer op de markt [er klinkt gelach van Roos]. Het is 1634, haar man is dood. En dan zie je opeens dat Huygens en Barleaus, ook twee van die Muiderkring-kopstukken, die gaan met elkaar in strijd in gedichten, om de hand van Tesselschade. Barleaus schrijft daar zo ongelooflijk veel gedichten over dat hij zelfs in een dichtbundel een hele sectie aan gedichten kan opnemen die alleen maar gaan over die Tesselschade. Maar uiteindelijk blijft ze toch een nachtje bij Huygens slapen, waarschijnlijk is daar nooit wat gebeurd, maar alleen de aanwezigheid van Tesselschade in dat huis doet Barleaus dan zeggen van: 'Nou, Huygens, jij staat voor.'

Roos: En dat gaat allemaal dus via brieven?

Lieke: allemaal brieven en gedichten over en weer, daar weten we dit uit. En opnieuw, Tesselschade hapt niet.

Roos: Wat zal dat toch geweest zijn, waarom ze dat niet deed.

Lieke: Nou, een beetje hard to get spelen.

Roos: Ja, dat wel. Wel zielig voor dat zusje...

Lieke: Ja, nou, Anna, ik moet wel persoonlijk bekennen dat als je de poëzie van Anna leest is dat eigenlijk nog veel leuker. Dat is een ongelooflijk slimme vrouw geweest. Die is zo ongelooflijk ironisch, de manier waarop zij speelt ook met het contact met die mannen. Ze schrijft gedichten aan Huygens waarin ze hem eigenlijk compleet de loef afsteekt. En ze doet dat op zo'n ingenieuze manier dat ik eigenlijk iedereen zou willen oproepen om niet alleen naar Tesselschade te kijken, maar vooral ook naar de poëzie van die Anna Roemer-Visscher, want dat is echt magistraal.

Roos: Ja, de andere Tesselschade.

Lieke: Nou, de andere dochter.

Roos: De andere dochter, ja [lachend]. En hoe weten we dit eigenlijk allemaal? Brieven zei je dus al...

Lieke: Op basis van brieven, op basis van gedichten uit die tijd kunnen we eigenlijk dat sociale netwerk rondom Hooft heel mooi reconstrueren. En dat waren ook de bronnen die uiteindelijk gebruikt zijn door 19^e-eeuwers om dat beeld van die Muiderkring in leven te brengen eigenlijk. Ik heb hier een boekje van Jacobus Scheltema, dat was een 19^e-eeuwse amateurhistoricus, en eigenlijk is hij de eerste die aandacht gaat besteden aan dat fenomeen 'de Muiderkring' op zichzelf. Het is

een boekje dat hij schreef over Anna en Maria Tesselschade, daar was hij volkomen door gefascineerd...

Roos: En hij is dat eigenlijk allemaal een beetje gaan verzamelen...

Lieke: Hij is dat gaan verzamelen, en uit snippers uit die brieven van Hooft een beeld gaan reconstrueren dat wij nu de Muiderkring noemen.

Roos: Ja, een heel romantisch beeld. Maar hoe en waarom, want we hebben het de hele tijd over die mythe, maar hoe dat dan precies zit wil ik zo van jou horen.

[Er klinkt achtergrondmuziek]

Voice over Roos: Al sinds de 17^e eeuw vinden er optredens plaats in deze Ridderzaal. Ook nu is dat nog regelmatig het geval. Het Muiderslot is daarmee het oudste podium van Nederland, dat nog steeds in gebruik is. En de Muiderkring blijkt dan wel een verzonnen verhaal te zijn, toch dankt het kasteel zijn status als oudste podium aan deze groep. Welke personen, naar wie zo veel straatnamen en parken zijn genoemd, maken dit sprookje? Ik dook in hun levens.

We beginnen met de heer des huizes: Pieter Corneliszoon Hooft. Geboren in Amsterdam op 16 maart 1581, in een rijke handelaarsfamilie. Zijn vader was burgemeester van Amsterdam. En zoals het hoort, bij een rijk, goed opgevoede jongeman, werd hij op zijn 17^e op grande tour door Frankrijk en Italië gestuurd. Een soort tussenjaar. Alleen duurde die van Hooft 3 jaar en lag de focus op het bestuderen van de hogere kunsten en verschillende bestuursvormen van de Franse en Italiaanse steden. Al zal echt niet elke dag er zo hebben uitgezien, want wie jong is, wil wat.

Na zijn grande tour nam Hooft in Amsterdam de leiding over dichtersgenootschap De Eglantier. Hier leerde hij verschillende dichters en schrijvers kennen en ontplooipte hij zijn schrijftalent verder. Bij schrijven alleen bleef het niet voor de alleskunner Hooft. Hij wilde graag besturen, en zoals Hooft het wilde, zo ging het. Na in Leiden te hebben gestudeerd, werd hij de bestuurder en rechter van Muiden en het Gooiland. En het Muiderslot werd zijn zomerhuis. In de winter ging Hooft met zijn familie gewoon weer naar hun huis aan de Keizersgracht in Amsterdam. Het was dan namelijk te koud in het kasteel. Dat klinkt allemaal alsof hij het aardig voor elkaar had, maar toch heeft Hooft ook flinke verliezen geleden in zijn leven. Tussen 1615 en 1624 verloor Hooft zijn vrouw en 4 kinderen. Hij hertrouwde en klom uit zijn dal. En om de saaie tijd in het kasteel te doden, nodigde hij allerlei creatieven uit. En zo is de cirkel weer rond.

Roos: En wanneer is die mythe van de Muiderkring dan ontstaan?

Lieke: Die mythe is echt een 19^e-eeuwse uitvinding. En ja, aan de bakermat daarvan staat die Jacobus Scheltema, die amateurhistoricus die ik net noemde. Die gaf in

die lezing over P.C. Hooft de aanzet van het idee van een vaste vriendengroep die op regelmatige basis in dat Muiderslot bij elkaar zou zijn gekomen. Maar ja, dat beeld mist eigenlijk volledig historisch fundament en historische bewijzen.

Roos: En waarom bedacht hij dat toen?

Lieke: Ja dat is eigenlijk heel goed verklaarbaar. Je moet je voorstellen, begin 19^e eeuw was Nederland voor het eerst een kersvers koninkrijk, op zoek naar zijn culturele wortels. En dat verhaal van die mythische Muiderkring, dat past heel goed in het idee dat we een sterke Vaderlandse cultuur nodig hebben. Het wordt eigenlijk het symbolische gezicht van 19^e-eeuwse als vaderlandsliefde, saamhorigheid, verdraagzaamheid, samen voor die cultuur.

Roos: En is als ik het goed begrijp die naam 'Muiderkring' in de 19^e eeuw pas bedacht?

Lieke: Ja, die kennen we echt niet uit de 17^e eeuw.

Roos: Dus toen die groep hier samenkwam in de 17^e eeuw...

Lieke: Nou ja, het is ook nog maar de vraag of die groep hier wel samenkwam.

Roos: Want hoe zit dat dan?

Lieke: Nou ja, we weten eigenlijk vrij zeker dat die groep nooit in die samenstelling hier samen is geweest. We weten dat Hooft hier mensen uitnodigde, maar dat waren meestal kleine groepjes. We weten dat Vondel hier wel eens is geweest, we weten dat Tesselschade hier kwam logeren, maar dat dat een groot literair festijn was, dat is een 19^e-eeuws...

Roos: Dat paste gewoon heel goed in dat 19^e-eeuwse nationalisme van toen.

Lieke: Ja, absoluut.

Roos: En wanneer kwam men er dan achter dat dat romantische beeld niet klopte? Want dat was dus in de 19^e eeuw, of...

Lieke: Ze gaan er in de 19^e eeuw al vraagtekens bij stellen, en dat komt vooral omdat die Muiderkring een heel dankbaar onderwerp is voor historieschilders om af te gaan beelden. Hier in de Ridderzaal, je wordt hier echt omringd met allerlei 19^e-eeuwse voorstellingen van die samenkomst van die Muiderkring. En in de loop van de 19^e eeuw zie je dat het idee van een idealistische voorstelling van het verleden langzaam plaatsmaakt voor een realistische voorstelling. Dus het moet dan kloppen. Dus wat ga je doen in de 19^e eeuw als je naar een schilderij kijkt, in de tweede helft van de eeuw, dan ga je kijken of alles wel klopt. Nou en dan komen ze er dus heel snel achter dat wat daar op het schilderij te zien is, nooit kan hebben plaatsgevonden.

Roos: Waarom niet?

Lieke: Nou bijvoorbeeld dit schilderij waar je ziet dat de dichter Jan Vos achter Roemer-Visscher staat, ja dat kan nooit hebben plaatsgevonden. Je ziet hier twee mannen van ongeveer dezelfde leeftijd, maar Jan Vos was 10 jaar oud toen Roemer-Visscher op hoge leeftijd overleed. En daar gaan ze dus hun vraagtekens bij zetten. En pas in de 20^e eeuw wordt die mythe eigenlijk definitief ontmanteld als een 'invented tradition'.

Roos: Want wat is een invented tradition?

Lieke: Nou dat zijn eigenlijk ideeën over het verleden, constructies die bedacht zijn om een identiteit aan een cultuur te geven.

Roos: Heb je daar nog andere voorbeelden van?

Lieke: Nou het bekendste voorbeeld is misschien wel de Schotse ruit. Daarvan denken we allemaal dat dat afstamt van de Keltische voorvaderen, nou dat is totale onzin. Dat wordt ook begin 19^e eeuw in dat opkomend cultuurnationalisme in Europa, uitgevonden als onderdeel van de Schotse identiteit.

Roos: We trekken iedereen zo'n kledingstuk aan, en dan...

Lieke: Dan zijn we samen.

Roos: Ja. En waarom kozen ze eigenlijk dan voor deze groep als vaderlandse helden? Wat maakt die groep mensen zo bijzonder dat zij dan de Muiderkring mochten vormen?

Lieke: Ik denk dat sowieso het idee van zo'n Muiderkring een onvoorstelbaar mooi beeld is. In die 19^e eeuw was de cultuur in het slob geraakt, ze zochten naar manieren om die vaderlandse cultuur weer op een hoger platform te tillen. Nou, wat is er aantrekkelijker dan het beeld dat in die 17^e eeuw, de hoogtijdagen van de Nederlandse literatuur, ze allemaal samenkwamen, al die grote geesten, om samen zich te storten op de Nederlandse taal en de Nederlandse literatuur. Ze zagen daarin eigenlijk een soort voorbeeld, een spiegel van de eigen tijd. Op die manier kon ook in de 19^e eeuw, als we maar dat met z'n allen deden, een nieuwe bloeitijd voor die Nederlandse cultuur aanbreken.

Roos: Maar we weten eigenlijk dat die Muiderkring helemaal niet klopt, dat dat een mythe is. Toch kennen nog steeds heel veel mensen dat verhaal alsof het echt is. Heel veel mensen die hier bij het Muiderslot komen die denken echt dat de Muiderkring hier samen is gekomen. Ik vraag me dan ook af waarom het nog steeds zo in de geschiedenisboeken staat. We houden het eigenlijk in stand.

Lieke: Ja, we houden het in stand en ik denk dat het komt omdat we gewoon heel erg houden van dit soort mysterieuze verhalen. Het is niet voor niets uitgevonden in die 19^e eeuw: het is ook een heel aantrekkelijk verhaal. Een heel leuk verhaal.

Roos: En is die mythe dan uiteindelijk ook de redding geweest van het Muiderslot? Zou het Muiderslot zonder de mythe hier niet hebben gestaan?

Lieke: Nou ja, het Muiderslot stond er natuurlijk al vanaf de middeleeuwen. Maar begin 19^e eeuw, precies op dat moment dat die mythe van de Muiderkring in het leven werd geroepen, staat hier een bordje 'Te Koop' in de tuin. Nou, het Muiderslot staat voor afbraak gereserveerd en die mythe heeft er inderdaad voor gezorgd dat dat idee van de sloop van de tafel ging. En we kennen ook voorbeelden dat dat niet is gebeurd. Bijvoorbeeld Constantijn Huygens, die had een prachtig huis op het Voorhout in Den Haag. Dat huis is in dezelfde periode, iets later in de 19^e eeuw, rücksichtslos met de grond gelijk gemaakt. Want dat was geen plaat van herinnering. Dat Muiderslot wordt echt een plek van herinnering voor de glorie dagen van de Nederlandse cultuur.

Roos: Zonde dat die er niet meer is!

Lieke: Dat huis? Ja dat moet prachtig zijn geweest.

Roos: Ja, was daar ook maar zo'n mythe ontstaan.

Lieke: Ja, je kan niet alles hebben [er klinkt gelach van beide].

Roos: Hé, en in 1954 als ik het goed zeg, is er een moderne Muiderkring opgericht die nog steeds bestaat en 2 keer per jaar bij elkaar komt in de Ridderzaal van het Muiderslot. Maar op internet vind ik hier zelf heel weinig over en het komt op mij over als een heel geheimzinnig genootschap. Weet jij daar iets van?

Lieke: Nou ik weet daar denk ik ongeveer net zoveel van als jij. Het is een ongelooflijk geheimzinnige club, maar wat ik heb kunnen achterhalen is dat het bestaat uit 7 keer 7 leden die worden uitgenodigd, verkozen eigenlijk. 7 afdelingen met vertegenwoordigers uit allerlei verschillende disciplines. Je hebt daar dichters bij, je hebt daar literatuurhistorici, maar ook industriële economen, overheidspersonen... Het is een heel bond gezelschap, een beetje zoals die 17^e-eeuwse Muiderkring. En die komen twee keer per jaar hier bij elkaar, om te discussiëren, interdisciplinair debat te voeren over belangrijke zaken in de cultuur.

Roos: Wel bijzonder dat het dat mythische, magische, daar ook nog een beetje om heen blijft hangen. Ook niet helemaal van deze tijd, ofzo.

Lieke: Nou, ik denk dat dat mythische wel een beetje aandacht blijft trekken, dus dat zal misschien niet verloren gaan. Maar wat er natuurlijk heel erg fascinerend aan is, is dat ook nu nog, net als in die 17^e eeuw, er een groep mensen is die bij elkaar komt om elkaar te inspireren, om elkaar te prikkelen, om vanuit verschillende disciplines en achtergronden met elkaar in debat te gaan. Dat vind ik wel heel erg mooi.

Roos: Ja, ik zou er wel stiekem een keertje willen meegluren. Jij?

Lieke: Nou misschien moeten we dat een keertje regelen [er klinkt gelach van beide].

Roos: Dan kunnen we dat in gang zetten, ja. En stel jij mag je eigen Muiderking samenstellen, wie zouden daar dan in zitten?

Lieke: Nou dat is een moeilijke vraag, want eigenlijk wat je wil in zo'n Muiderkring denk ik, is dat je verrast wordt door een ander perspectief. Door iemand die net anders denkt dan jij. Dus echt mensen aanwijzen zou ik niet durven doen, maar ik zou wel een heel groot voorstander zijn van zo'n interdisciplinair debat. Laten we maar gewoon met z'n allen bij elkaar gaan zitten en praten over van alles en elkaar uitdagen.

Roos: Nou, zou eindigen we toch nog een beetje mysterieus.

Lieke: Ja, altijd alles voor het mysterie.

[Er klinkt gelach van Roos]

Roos: Ja, dankjewel!

[Er klinkt achtergrondmuziek/soundscapes]

Voice over Roos: Dit was Muiderslot tussen je oren. Een podcast van Rijksmuseum Muiderslot. Geproduceerd door Goeie Ouwe Koeien en mede mogelijk gemaakt door het Fonds voor Cultuurparticipatie. De soundscapes zijn gemaakt door Thomas Hoonhout, hij verzorgt ook de montage.

Je luisterde naar een aflevering uit de reeks Podium. We maken ook een reeks over Kasteel & Collectie, een reeks over Water en eentje over de Kasteeltuinen. Alle afleveringen zijn vanaf najaar 2021 te beluisteren via je favoriete podcastapp. Leuk dat je luisterde en tot de volgende!